

Sinterklaas!

Mijn vader was van '19! Mijn moeder was van '21! (nummer 4)

Sinterklaas is een mooi feest! Ik heb alle kindertjes in mijn buurt in Lattrop al iets in de schoen gedaan bij mijn schoorsteen. Ik heb Sinterklaas een brief geschreven dat mijn 12 buurtkindertjes mijn schoorsteen ook mochten gebruiken. Maar het roept ook andere herinneringen op. Als kind werd ik al vrij vroeg met de dood geconfronteerd. Als de dag van gisteren, het was op 5 december 1963, herinner ik mij dat mijn broertje Bert overlijdt. Ik zat in de vijfde klas van de lagere school en ben dan tien jaar. De gordijnen werden tijdelijk dichtgedaan, als teken van rouw. Bert heeft maar 5 dagen geleefd en is in een heel klein kistje begraven. Mijn zus Jenny ging ieder avond als ze thuis kwam van haar werk naar de slaapkamer van mijn ouders waar het kistje stond. En nam Bert er even uit en in haar armen. Tussen mijn vader en mijn oudste broer in zie ik mij nog lopen achter de lijkauto, bestuurd door Reinders van de Vriezenveenseweg met begrafenisanspreker Ezendam voorop. Via de koninklijke weg, Hammerstraat, liepen we naar het kerkhof. En iedereen die ons als lijkstoet tegen kwam, stond stil. Toen nog voornamelijk naast de fiets en wie een hoofddekseel op had nam het plechtig af. Op het kerkhof aangekomen met natuurlijk mijn andere broers en zusters en ome Jaap en tante Dina, ome Geert en tante Manna, ome Harm en tante Mat, ome Bets en tante Riek, ome Jan en Tante Anna, gaf de begrafenis ondernemer Ezendam het kleine kistje aan de grafdelver. Touwen waren niet nodig om het te laten zakken, de grafdelver stapte in het graf om het kistje er in te zetten. Ezendam hielp hem er hulpvaardig weer uit. Mijn moeder kon helaas niet mee en mijn oma Kolkman, die 96 jaar is geworden, bleef bij haar achter als troost. Thuis gekomen daarna waren de gordijnen weer open en terug op school had Meester Alberts voor mij in een geel sigaren doosje van het merk Ritmeester, toen rookte je nog gewoon voor de klas, de pepernoten bewaard die Zwarte piet in de klas had rond gestrooid. Mijn broertje was immers op sinterklaasdag overleden!

Er was sprake van wiegendood! In eerste instantie dachten mijn ouders dat mijn moeder onvoldoende borstvoeding had. Het kind was al een beetje blauw. En ik werd naar de melkboer gestuurd 's ochtends om acht uur om melk te halen. Op de halleluja fiets van mijn moeder nauwelijks over het stuur kunnen kijken fietste ik als een razende Roeltje naar melkboer Vaartjes. Mijn oudere broers en zusters waren al naar hun werk of school toe. Bij terugkomst mocht mijn snelle fietstocht niet baten. De huisarts Visser had de dood al vastgesteld.

Ome Jaap, tante Dina, ome Geert, tante Manna, ome Harm, tante Mat, ome Jan en mijn ouders, hun boek is net als dat van mijn broertje Bert al lang voor eeuwig gesloten. Mijn zwager Peter, de man van mijn oudste zus Jenny was toen nog niet in beeld. En nu alweer 2 jaar geleden is hij alweer uit het beeld verdwenen. Hemelen noemen ze dat, hij was nog maar 62. Net als mijn oudste broer Egbert die op 57 jarige leeftijd zijn boek sloot. Meester Alberts kwam ik onlangs nog tegen in mijn geboorte dorp, ik heb hem niet gesproken, maar in gedachten heb ik hem bedankt voor de pepernoten in het gele Ritmeester doosje. Graag zou ik nu nog willen trakteren uit zo'n doosje aan al die omen en tantes, aan Freek en aan Lucas, aan mijn ouders, aan Peter en Egbert en ....., maar ik ben en zij waren.

In die tijd keken we bij buurman, Lucas Bloemhof, al dooie film. Het tijdperk televisie was nog niet echt aangebroken. Op zondagmiddag gingen de gordijnen dicht nu niet voor rouw maar voor plezier. De witte lakens gingen bij Lucas Bloemhof over de gordijnen en wij keken met de hele kinderbuurt. Via een heuse projector waar je het filmrolletje nog van links naar rechts moest draaien werd de film sneeuwwitje geprojecteerd. Wat een feest en wat een buurman, die ons eerder al naar de Beerze Bulten vervoerde voor ander vertier. Vorige week was ik weer even op het kerkhof in Vroomshoop en heb nog even stil gestaan bij hem. Met al die sneeuw van vorig weekend moest ik ook nog terug denken aan het strooizout van Freek. Bij de Aldi hadden ze het niet!

Misschien heb ik het wel van Lucas Bloemhof overgenomen. Toen ik donderdagmorgen van mijn vroege wandeling met mijn hond Bob terug kwam, hingen er een paar kleine kinderlijfjes aan mijn vensterbank voordat ze naar school gingen. Kijken of er al wat in hun schoen zat. En natuurlijk had ik al die twaalf schoenen al gevuld. Maar ze mochten het pas om half vier na schooltijd ophalen. Omdat zij er nog zijn had ik in een doosje wat strooigoed, net als meester Alberts! Dankt, dankt nu allen God, wie goat nog lange niet naar huus!

email: t.kolkman@home.nl